

Kapittel 1

De siste regndråpene etter tordenbygen var ennå ikke kommet ned da vandreren stappet kartet i lommen, la ryggsekken bedre til rette over de slitne skuldrene, kom fram fra sitt ly under et stort kastanjetre og gikk ut på veien. Et flammende gult skjær fra solnedgangen strømmet ut gjennom en rift i skyene i vest, men foran ham, over bakkene var himmelen mørkt skiferfarget. Det dryppet fra hvert tre og hvert gresstrå, og veien glinset som en elv. Vandreren kastet ikke bort tiden med å se på naturen, men begynte straks å gå med beslutsomme skritt, kjennetegnet på en dreven turgåer som nettopp har oppdaget at han må gå lenger enn tidligere beregnet. Og det var akkurat det han måtte. Hvis han hadde sett seg tilbake – men det gjorde han ikke – hadde han fått øye på kirketårnet i Much Nadderby, og da hadde han kanskje utstøtt en forbannelse over det ugjestfrie, lille vertshuset som hadde nektet ham en seng, enda det var åpenbart at det var ledig der. Stedet var gått over på andre hender siden sist han gikk fottur i disse traktene. Den blide, gamle verten som han hadde ventet å finne, var blitt erstattet av en som barpiken kalte «fruen», og fruen var øyensynlig en krovertinne av den gamle sorten som betrakter gjester som en plage. Vandreren eneste håp nå var Sterk, som lå godt og vel åtte kilometer unna, på den andre siden av åsene. På kartet sto avmerket et vertshus i Sterk. Vandreren var for erfaren til å sette noe særlig håp til det, men det lot ikke til å være noe annet innen rekkevidde.

Han gikk temmelig fort og iherdig og uten å se seg noe særlig omkring, som om han prøvde å korte veien med en interessant tankerekke. Han var høy, men litt lut, trettifem–førti år gammel, og kledd i loslitte klær, karakteristisk for en intellektuell. Ved første blick kunne han lett ha blitt tatt for å være doktor eller lærer, selv om han ikke

hadde den førstes suverene mine eller den andres freidighet. I virkeligheten var han filolog og stipendiat ved Cambridge. Han het Ransom.

Da han gikk ut av Nadderby, hadde han håpet at han kanskje kunne få overnatte hos en hyggelig bonde på veien, så han ville slippe å gå så langt som til Sterk. Men traktene på denne siden av åsene lot til å være nesten ubebodde. Det var et ødslig, karakterløst landskap, der det for det meste ble dyrket kål og turnips, med ynkelige hekker og få trær. Det virket ikke like tiltrekkende på turister som de frodige strøkene sør for Nadderby, og åsene beskyttet landskapet mot industristrøkene utenfor Sterk. Da kvelden falt på, og fuglekvisperet forstummet, ble det enda stillere enn et engelsk landskap gjerne pleier å være. Lyden fra hans egne føtter på grusveien begynte å irritere ham.

Han hadde vel gått slik nesten tre kilometer da han ble oppmerksom på et lys foran seg. Han var nå nådd innunder åsene, og det var nesten mørkt. Han håpet det skulle være en ordentlig bondegård, helt til han var like ved lyskilden, og den viste seg å være et lite, forfallent murhus fra forrige århundre. En kvinne kom farende ut av den åpne døren da han nærmet seg, og støtte nesten sammen med ham.

«Å, unnskyld», sa hun. «Jeg trudde det var Harry.»

Ransom spurte om det fantes noe sted nærmere enn Sterk hvor det var mulig å få overnatte.

«Nei», sa kona. «Ikke nærmere enn Sterk. Men de tar kanskje imot deg i Nadderby.»

Hun snakket med en ydmyk, men gretten stemme, som om hun tenkte på noe annet. Ransom forklarte at han alt hadde prøvd i Nadderby.

«Ja, da veit jeg ikke noe», svarte hun. «Det er nesten ikke et hus før Sterk, i hvert fall ikke noe for deg. Det er bare 'Verdens ende' der sønnen min, han Harry, jobber, og jeg trudde du kom fra den kanten, og det var derfor jeg kom ut da jeg hørte deg, for jeg trudde at det kanskje var han. Han skulle vært hjemme for lenge sia nå.»

«Verdens ende», sa Ransom, «hva er det? En gård? Tror du jeg kan overnatte der?»

«Å nei. Du skjønner, det er'ke andre der nå, etter at frøken Alice døde, enn professor'n, og så han fra London. De tar nok slett ikke imot

deg. De har'ke engang tjenere der, annet enn han Harry som ordner med fyringa og sånt, og han er'ke inne i huset.»

«Hva heter denne professoren?» spurte Ransom med et svakt håp.

«Jeg veit ikke», sa kona. «Den ene herren heter Devine, og Harry sier at den andre er professor. Men han veit ikke så mye om det, skjønner du, for han er litt dum, og det er derfor jeg ikke liker at han kommer hjem så seint, og de sa at de alltid skulle sende'n hjem klokka seks. Som om'n ikke jobber lenge nok som det er.»

Konas monotone stemme og begrensede ordforråd ga ikke uttrykk for sterke følelser, men Ransom sto så nær henne at han oppdaget at hun skalv og var på gråten. Det streifet ham at han burde oppsøke den ukjente professoren og be om at gutten måtte bli sendt hjem; en brøkdel av et sekund senere streifet det ham at hvis han først var kommet inn i huset og møtte menn med samme yrke som ham, kunne han med god samvittighet ta imot tilbud om gjestfrihet for en natt. Hvordan tankerekken enn var, så oppdaget han iallfall at ideen om et besøk på «Verdens ende» var blitt til en beslutning. Han fortalte kona hva han aktet å gjøre.

«Å, tusen takk», sa hun. «Og vil du være så snill å følge'n ut av porten og ut på veien før du går fra'n, hvis du skjønner hva jeg mener? Han er så redd for professor'n, og han går ikke av seg sjøl hvis du forsvinner, hvis ikke de andre sender'n hjem da.»

Ransom beroliget kona så godt han kunne, og sa farvel til henne etter at han hadde fått brakt på det rene at «Verdens ende» befant seg på venstre hånd omtrent fem minutter nedover veien. Han hadde stivnet til litt mens han sto stille, og gikk nå langsomt videre.

Det var ikke tegn til lys til venstre for veien – ikke annet enn flate marker og noe tett, mørkt som han tok for å være et kratt. Han syntes det gikk mer enn fem minutter før han nådde eiendommen og oppdaget at han hadde tatt feil. Den var skilt fra veien med en stor hekk, og i hekken var det en hvit port. Trærne som reiste seg over ham der han undersøkte porten, var ikke den første trerekken i en krattskog, men bare et belte, og han kunne se himmelen gjennom dem. Han var nå helt sikker på at dette måtte være porten til «Verdens ende», og at disse trærne omkranset et hus og en hage. Han prøvde porten og

oppdaget at den var låst. Et øyeblikk sto han ubesluttet, avskrekket av stillheten og det tiltagende mørket. Trøtt som han var, var hans første innskytelse å bare fortsette til Sterk, men han hadde gitt den gamle kona et løfte. Han visste at han ville klare å presse seg gjennom hekken hvis han virkelig prøvde. Men han hadde ikke særlig lyst. Han ville bare gjøre seg til narr om han kom busende inn til en eller annen eksentrisk mann av den sorten som lever tilbaketrukket på landet og holder porten låst. Han hadde ingen annen grunn til å komme brasende enn denne dumme historien om en hysterisk mor som gråt fordi den tomsete gutten hennes var blitt nødt til å jobbe en halvtime lenger enn vanlig. Likevel var det helt klart for ham at han måtte inn, og siden du ikke kan kripe gjennom en hekk med en sekk på ryggen, tok han den av seg og slengte den over porten. I samme øyeblikk han hadde gjort det, gikk det opp for ham at han først nå hadde bestemt seg helt – nå måtte han bryte seg inn i hagen, om ikke annet enn for å få tilbake sekken. Han ble rasende på kona og på seg selv, men la seg på hender og føtter og begynte å ale seg gjennom hekken.

Operasjonen viste seg å være vanskeligere enn han hadde forventet, og det tok flere minutter før han kunne reise seg opp i det fuktige mørket på innsiden av hekken, med en sviende smerte på huden etter oppskrapingen fra torner og nesler. Han famlet seg fram til porten, plukket opp ryggsekken og snudde seg for å granske omgivelsene. Det var lysere på innkjørselsveien enn det hadde vært under trærne, og han hadde ingen vanskeligheter med å skjelne et stort steinhus som lå på den andre siden av en stor, overgrodd og vanstelt gressplen. Veien delte seg et lite stykke foran ham – stien til høyre førte i en svak bue til hovedinngangen, mens den til venstre gikk rett fram, tilsynelatende til gårdsplassen på baksiden av huset. Han la merke til at denne stien hadde dype hjulspor som var fulle av vann, som om det pleide å kjøre tunge lastebiler på den. Den andre, som han nå begynte å gå på bortover mot huset, var overgrodd av mose. Det var ikke noe lys å se i huset; noen av vinduene hadde skodder, andre gapte tomme uten skodder og gardiner, men alle var livløse og ugjestmilde. Det eneste tegnet til at det var bebodd, var en røyksøyle som steg opp fra baksiden av huset, og som var så tykk at den fikk deg til å tenke på en

fabrikkskorstein eller kanskje et vaskeri. Det kunne iallfall neppe være et kjøkken. «Verdens ende» var nok det siste stedet i verden der en fremmed ville bli bedt om å bli natten over, og Ransom, som alt hadde kastet bort tid på å utforske det, ville nok ha snudd igjen hvis han ikke hadde vært bundet av det ulykksalige løftet til den gamle kona.

Han gikk opp de tre trinnene som førte inn i den dype, overbygde inngangen, ringte på og ventet. Etter en stund ringte han på enda en gang og satte seg på en trebenk som sto langs den ene siden av inngangen. Han satt så lenge at selv om natten var varm og klar, begynte svetten i ansiktet å tørke, og en svak kuldegysning strøk over skuldrene. Han var svært trøtt nå, og det var kanskje det som hindret ham i å reise seg og ringe på for tredje gang — trøttheten og den beroligende stillheten i hagen, den skønne sommerhimmelen og en ugle som tutet et eller annet sted i nærheten syntes å dysse ham i søvn. Han var på vei inn i drømmeland da han med ett våknet. Han hørte en merkelig, støy – som om noen sloss – bråk som kunne minne om fotball på løkka. Han reiste seg. Støyen var ikke til å ta feil av. Folk i støvler sloss eller tok brytetak eller lekte. De ropte også. Han kunne ikke skjelne ordene, men han hørte bjeffende enstavelserop fra sinte og andpustne menn. Ransom ønsket minst av alt å havne midt oppi en konflikt, men overbevisningen om at han burde undersøke saken, trengte seg inn på ham da det lød et høyt rop, og han kunne skjelne ordene: «Slipp meg!» og like etterpå: «Jeg vil ikke inn! Jeg vil hjem!»

Ransom slengte sekken fra seg, sprang ned trappen til inngangsdøren og løp rundt huset, til baksiden, så fort som stølheten og de såre føttene tillot. Hjulsporene og dammene i den sølete veien førte fram til noe som så ut som en gårdsplass, men gårdsplassen var omgitt av uvanlig mange uthus. Han så i et glimt en høy skorstein, en lav døråpning fylt av et rødt ildskjær og noe veldig, rundt noe, som hevet seg svart mot stjernene, og som han antok måtte være kuppelen i et observatorium – før synsranden ble fylt av tre skikkelser som sloss mot hverandre så nær ham at han nesten tørnet sammen med dem. Fra første øyeblikk skjønte Ransom at skikkelsen i midten, som de to andre lot til å holde igjen mens han kjempet imot, var Harry. Han ville ha tordnet: «Hva er det dere gjør med den gutten?» men de ordene

som faktisk kom, med en ikke særlig imponerende stemme, var: «Nå! Det må jeg si!»

De tre stridende skiltes, og gutten gråt. «Tør jeg spørre hvem pokker du er, og hva du gjør her?» sa den tykkeste og høyeste av de to mennene. Stemmen hans hadde alle egenskapene som Ransoms så sørgelig manglet.

«Jeg er ute på fottur», sa Ransom, «og jeg lovte kona –»

«Pokker ta kona», sa den tykke. «Hvordan kom du inn?»

«Gjennom hekken», sa Ransom, som kjente et svakt sinne komme ham til hjelp. «Jeg vet ikke hva dere gjør med den gutten der, men –»

«Vi burde hatt en hund her», sa den tykke mannen til den andre og overså Ransom helt.

«Du mener vel at vi hadde hatt en hund hvis du ikke hadde insistert på å bruke Tartar til et eksperiment», sa han som ennå ikke hadde sagt noe. Han var nesten like høy som den andre, men slank og øyensynlig den yngste av de to. Ransom syntes det var noe kjent ved stemmen.

Han begynte på nytt: «Hør her», sa han, «jeg vet ikke hva dere gjør med gutten, men det er langt over arbeidstiden, og det er på høy tid at dere sender ham hjem. Jeg kjenner ikke den minste trang til å blande meg inn i deres private saker, men –»

«Hvem er du?» brølte den tykke mannen.

«Mitt navn er Ransom, hvis det er det du vil vite. Og –»

«Du store min», sa den slanke mannen, «det er vel ikke Ransom fra Wedenshaw?»

«Jeg gikk på skole i Wedenshaw», sa Ransom.

«Jeg syntes jeg dro kjensel på deg da du snakket», sa den slanke. «Jeg er Devine. Husker du meg ikke?»

«Naturligvis. Det skulle jeg da mene!» sa Ransom og trykket den andre i hånden med den litt anstrengte hjerteligheten som er vanlig ved slike treff. I virkeligheten kunne ikke Ransom huske noen han hadde likt dårligere på skolen enn Devine.

«Det er rørende, eller hva?» sa Devine. «De gamle båndene strekker seg helt ut til villmarken ved Sterk og Nadderby. Det er ved slike anledninger vi får en klump i halsen og husker søndagettermiddags-andaktene på den koselige, gamle skolen. Du kjenner kanskje ikke Wes-

ton?» Devine pekte på sin fyldige og høyrøstede venn. «Den berømte Weston», tilføyde han. «Den store fysikeren. Som smører Einstein på brødet og drikker et glass av Schrödingers blod til frokost. Weston, la meg få presentere min gamle skolekamerat, Ransom. Dr. Elwin Ransom. Den berømte Ransom. Den store filologen. Smører Jespersen på brødet og drikker et glass –»

«Jeg kjenner ikke noe til ham», sa Weston, som fremdeles holdt stakkars Harry i kragen. «Og hvis du venter at jeg skal si at det gleder meg å se denne fyren som nettopp har brutt seg inn i hagen min, så blir du skuffet. Jeg bryr meg ikke det døyt om hvilken skole han har gått på eller hva slags uvitenskapelig tøys han kaster bort penger på for tiden – penger som burde gå til forskning. Jeg ønsker å vite hva han gjør her, og etterpå ønsker jeg å se ham forsvinne.»

«Ikke vær så toskete, Weston», sa Devine med alvorligere stemme. «At han stakk innom, er jo bare hyggelig. Ikke bry deg om Weston, Ransom. Han skjuler et varmt hjerte under et barskt ytre. Du blir vel med inn og får deg noe å drikke og litt å spise?»

«Det er svært elskverdig av deg», sa Ransom, «men denne gutten ...»

Devine trakk Ransom til side. «Han er skjør», sa han lavt. «Arbeider vanligvis som en maur, men får disse anfallene. Vi prøver bare å få ham inn i bryggerhuset og holde ham i ro en times tid til han er normal igjen. Vi kan ikke la ham gå hjem i denne tilstanden. Det er bare av godhet vi gjør det. Du kan følge ham hjem selv, hvis du vil – og komme tilbake og overnatte her.»

Ransom var ikke lite forvirret. Det var noe i hele opptrinnet som virket så mistenkelig og ubehagelig at han var overbevist om at han hadde dumpet borti noe kriminelt; men på den annen side hadde han sin tids og sin klasses dype, irrasjonelle overbevisning om at noe slikt aldri kunne krysse et alminnelig menneskes vei annet enn i romaner, og minst av alt i forbindelse med professorer og gamle skolekamerater. Selv om de hadde mishandlet gutten, skjønte Ransom at det ikke var store sjanser for at han kunne få ham vekk derfra med makt.

Mens disse tankene fór gjennom hodet på ham, hadde Devine snakket med Weston med lav stemme, men ikke lavere enn en kunne

vente når vertene diskuterer hvordan gjestfriheten skal ordnes, like foran gjesten. Det sluttet med et samtykkende grynt fra Weston. I tillegg til sine andre utfordringer kjente Ransom seg nå forlegen, rent selskapelig sett, og snudde seg for å komme med en eller annen bemerkning. Men nå snakket Weston med gutten.

«Du har vært brysom nok for i kveld, Harry», sa han. «Og i et ordentlig styrt land vet jeg hvordan jeg skulle ha behandlet deg. Hold kjeft og hold opp med å tute. Du behøver ikke å gå inn i bryggerhuset hvis du ikke vil –»

«Det var ikke bryggerhuset», snufset halvtomsingen. «Du veit godt at det ikke var det. Jeg vil ikke gå inn i den derre tingesten igjen.»

«Han mener laboratoriet», avbrøt Devine. «Han kom seg inn der en gang og ble ved et uhell låst inne et par timer. Stakkars tosk.» Han snudde seg mot gutten. «Hør her, Harry», sa han. «Denne snille mannen skal følge deg hjem bare han har fått hvilt seg litt. Hvis du blir med inn og sitter stille i gangen, skal du få noe du liker.» Han etterlignet lyden av en kork som blir trukket opp av en flaske – Ransom husket at det hadde vært et av Devines kunststykker på skolen – og med infantil innsikt utstøtte Harry et latterbrøl.

«Ta ham med inn», sa Weston idet han snudde seg og forsvant inn i huset. Ransom nølte, men Devine forsikret ham om at det ville glede Weston om han ble med. Det var opplagt en løgn, men Ransoms trang til å hvile og få seg noe å drikke overvant raskt alle betenkelighetene hans. Han fulgte etter Devine og Harry inn i huset, og et øyeblikk etter satt han i en lenestol og ventet på at Devine skulle komme tilbake med forfriskninger.

Kapittel 2

Det var en merkelig blanding av luksus og skitt i rommet han kom inn i. Det var lemmer for vinduene og ingen gardiner, ikke noe teppe på gulvet, der kasser, høvelspon, aviser og støvler lå strødd utover, og tapetet hadde store flekker der de forrige beboerne hadde hatt bilder og møbler. På den annen side var de to lenestolene praktfulle, og i avfallet som dekket bordene, lå sigarer, østersskall og tomme champagneflasker ved siden av melkekartonger og åpnete sardinbokser, billig servise, brødbiter, halvfulle tekopper og sigarettstumper.

Vertskapet lot til å la vente på seg, og Ransom satt og tenkte på Devine. Han følte motvilje mot ham, slik du ofte gjør mot en du har beundret en kort tid i gutteårene, og så er vokst fra. Et par måneder før de andre hadde Devine lært seg en type humor som går ut på å parodierte eldre folks sentimentale eller idealistiske fraser. Hans hentydninger til «det kjære, gamle barndomshjemmet», og «en skvær kar» hadde i noen uker revet alle med, Ransom også. Men alt før han forlot Wedenshaw, var han blitt lei av Devine, og i Cambridge hadde han unngått ham. På avstand hadde han undret seg over at en som var så uekte og så lite særpreget, kunne ha slikt hell med seg. Så kom mysteriet med at Devine fikk Leicester-stipendiet, og videre mysteriet med hans voksende rikdom. Han hadde forlatt Cambridge for lenge siden og reist til London, og jobbet visst et eller annet sted i the City. Man hørte om ham av og til, og personen som kom med opplysningen, sluttet alltid med å si: «Forbannet flink fyr, denne Devine, på sin måte», eller med å bemerke rett ut: «Det er en gåte hvordan den mannen har nådd så langt.» Etter det Ransom kunne forstå av den korte samtalen ute på gårdsplassen, hadde ikke den gamle skolekameraten forandret seg særlig mye.

Han ble avbrutt av at døren gikk opp. Devine kom inn alene med en flaske whisky, et brett med glass og en sifong.

«Weston leter etter noe spiselig», sa han mens han satte brettet på gulvet ved siden av Ransoms stol og ga seg til å åpne flasken. Nå var Ransom virkelig svært tørst, og han la merke til at verten var et av disse irriterende menneskene som glemmer å bruke hendene når de begynner å snakke. Devine begynte å plukke av sølvpapiret rundt korken med spissen av korketrekkeren, men stanset for å spørre:

«Hvordan er du kommet hit til dette gudsforlatte stedet?»

«Jeg er på fottur», sa Ransom. «I natt sov jeg i Stoke Underwood og hadde håpet å stanse i Nadderby i kveld. De ville ikke ta imot meg der, og nå var jeg på vei til Sterk.»

«Herregud!» utbrøt Devine, som ennå ikke hadde begynt å bruke korketrekkeren. «Får du betaling for det, eller er det ren og skjær selvplageri?»

«For moro skyld, naturligvis», sa Ransom uten å ta blikket fra flasken, som ennå ikke var åpnet.

«Kan du forklare en uinnvidd hva som er sjarmen ved det?» spurte Devine og tok seg sammen såpass at han fikk revet av en liten bit sølvpapir.

«Jeg vet ikke riktig. Først og fremst liker jeg å gå ...»

«Herregud! Du må ha likt deg i militæret. Traske av sted uten å vite hvor du skal, eller hva?»

«Nei, nei. Det er akkurat det motsatte av militæret. Hele poenget med militæret er at du aldri et øyeblikk er alene og aldri kan velge hvor du vil gå, ikke engang hvilken side av veien du skal gå på. På en fottur står du absolutt fritt. Du kan stoppe hvor du vil, og gå videre når du vil. Så lenge turen varer, trenger du ikke å ta hensyn til noen eller spørre noen andre enn deg selv om råd.»

«Inntil det en kveld ligger et telegram og venter på deg på hotellet med ordene: Kom hjem straks», svarte Devine og fikk endelig av sølvpapiret.

«Bare hvis jeg hadde vært så dum å legge igjen en liste over adressene hjemme og gå etter den! Det verste som kunne hende meg, ville

være å høre på radioen: 'Vil dr. Elwin Ransom, som antagelig befinner seg på fottur et eller annet sted i Midlands ...'»

«Jeg begynner å forstå», sa Devine og stanset akkurat idet han holdt på trekke opp korken. «Det ville ikke gå hvis du var forretningsmann. Du er en heldiggris! Men kan selv du forsvinne på den måten? Har du ikke kone eller barn eller gamle, oppegående foreldre eller noe sånt?»

«Bare en søster som er gift i India. Og så er jeg universitetslærer, vet du. Og en universitetslærer midt i sommerferien er et vesen som nesten ikke eksisterer, som du kanskje husker. Universitetet verken vet eller bryr seg om å vite hvor han er, og det er det så visst ingen andre som gjør heller.»

Korken spratt endelig ut med en løfterik lyd.

«Hvor mye?» sa Devine da Ransom holdt fram glasset. «Mener du virkelig at ingen vet hvor du er, eller når du kan ventes tilbake, og at ingen kan få tak i deg?»

Ransom nikket til svar. Devine, som hadde løftet opp sifongen, bannet. «Jeg er redd den er tom», sa han. «Gjør det noe om du får vann? Jeg går og henter. Hvor mye vil du ha?»

«Helt fullt, takk», sa Ransom.

Et par minutter senere kom Devine tilbake og rakte Ransom drinken som han hadde ventet på så lenge. Da Ransom satte det halvtømte glasset fra seg med et tilfreds sukk, bemerket han at Devines oppholdssted var minst like underlig som hans eget valg av ferie.

«Enig», sa Devine. «Men hvis du kjente Weston, ville du skjønne at det er langt enklere å dra dit han vil enn å diskutere med ham. En myndig kollega, kan du si.»

«Kollega?» sa Ransom spørrende.

«På en måte, ja.» Devine kastet et blick mot døren, trakk stolen nærmere Ransom og fortsatte i en mer fortrolig tone. «Mellom oss sagt setter jeg litt penger i noen eksperimenter han driver med. Det er håndgripelige ting som tjener framskrittet og menneskeheten og alt det der, men det kan gjøres penger på det også.»

Mens Devine snakket, begynte det å skje noe merkelig med Ransom. Først syntes han bare at det ikke lenger var noen sammenheng

i det Devine sa. Det var som om han sa at han kunne gjøre penger av nær sagt alt mulig, men aldri kunne få et eksperiment til å lykkes i London. Da gikk det opp for ham at det ikke var Devine som var uforståelig, men at det var vanskelig å høre ham. Det var ikke overraskende ettersom han nå befant seg et par kilometer borte, men likevel så han ham like klart som når du ser på noe gjennom den gale enden av en kikkert. Der han satt i sin bitte lille stol langt, langt borte, stirret han på Ransom med et nytt uttrykk i ansiktet. Det stirrende blikket forvirret Ransom. Han prøvde å røre seg i stolen, men oppdaget at han hadde mistet all makt over kroppen. Han følte seg ganske vel, men det var som om bein og armer var blitt surret fast til stolen og hodet klemt fast i en skrustikke, en deilig, polstret, men helt ubevegelig skrustikke. Han var ikke redd, selv om han visste at han burde være det og snart ville bli det. Så svant rommet gradvis og umerkelig bort for blikket hans.

Ransom fikk aldri klarhet i om det som fulgte hadde noe å gjøre med hendelsene som er nedtegnet i denne boken, eller om det bare var en usammenhengende drøm. Han syntes at han og Weston og Devine sto sammen i en liten hage som var omgitt av en mur. Hagen var lys og solfylt, men over murkanten kunne de ikke se annet enn mørke. De prøvde å klatre over muren, og Weston ba dem gi ham en håndsrekning. Ransom tryglet ham innstendig om å la være å ta seg over muren fordi det var så mørkt på den andre siden, men Weston holdt på sitt, og alle tre begynte å klatre. Ransom var sist. Han kom seg overskrevs på murkanten og satte seg på frakken fordi det var så mange flaskeskår der. De andre to hadde alt hoppet ned i mørket på utsiden, men før han fulgte etter, ble en dør i muren som ingen av dem hadde lagt merke til, åpnet utenfra, og de merkeligste menneskene han noen gang hadde sett, kom inn i hagen. De hadde med seg Weston og Devine, og lot dem ligge igjen i hagen før de trakk seg tilbake til mørket og låste døren etter seg. Ransom oppdaget at det var umulig å komme ned fra muren. Han ble sittende der uten å være redd, men det var ubehagelig fordi det høyre beinet, som var på utsiden, kjentes så mørkt og det venstre så lyst. «Beinet kommer til å falle av hvis det blir stort mørkere», sa han. Så kikket han ned i mørket og spurte: «Hvem er dere?» og de rare menneskene må ha vært der

ennå for de svarte alle sammen «Uuh – uuh – uuh?», akkurat som ugle.

Det begynte å gå opp for ham at beinet var mer kaldt enn mørkt, han hadde hvilt det andre på det så lenge, og han begynte også å forstå at han satt i en lenestol i et opplyst rom. Noen snakket sammen like ved, og han skjønnte nå at de hadde gjort det en stund. Hodet var forholdsvis klart. Han innså at han var blitt bedøvet eller hypnotisert, eller begge deler, og han følte at han fortsatt var svært svak. Han lyttet intenst uten å prøve å røre seg.

«Jeg begynner å bli lei av dette, Weston», hørte han Devine si, «ikke minst fordi det er mine penger som står på spill. Han er akkurat like god som gutten, skal jeg si deg, og på mange måter bedre. Men nå kommer han snart til seg selv, og vi må få ham om bord straks. Vi burde gjort det for en time siden.»

«Gutten var ideell», sa Weston ergerlig. «Han er ute av stand til å tjene menneskeheten, og det er bare så altfor sannsynlig at han kommer til å sette idioter til verden. I et sivilisert samfunn ville en slik som han, automatisk bli oversendt til et statslaboratorium og bli brukt til eksperimenter.»

«Det ville han nok. Men i England kan man tenke seg at Scotland Yard ville fatte interesse for slike som ham. Denne geskjeftige fyren er det derimot ingen som kommer til å savne på mange måneder, og selv da er det ingen som kan vite hvor han var da han forsvant. Han kom alene. Han etterlot ingen adresse. Han har ingen familie. Og han har på egen hånd stukket nesen borti hele affæren.»

«Jeg liker det ikke likevel. Han er tross alt et menneske. Gutten var i grunnen ikke stort annet enn et – et preparat. Men Ransom er jo bare et enkeltmenneske, og sannsynligvis et helt unyttig individ. Vi setter vårt eget liv på spill også. I en stor sak ...»

«For Guds skyld, begynn ikke med alt det tøyset nå. Vi har ikke tid til det.»

«Jeg tror nok han ville samtykke hvis vi kunne få ham til å forstå», sa Weston.

«Ta beina hans, så tar jeg hodet», sa Devine.

«Hvis du virkelig tror at han holder på å komme til seg selv, så gi

ham en dose til», sa Weston. «Vi kan ikke starte før solen kommer opp. Det ville ikke være noe morsomt om han lå der inne og sprellet i tre timer eller mer enn det. Det ville være bedre om han ikke våknet før vi var underveis.»

«Ja, det er sant. Hold et øye med ham mens jeg løper ovenpå og henter en til.»

Devine forlot rommet. Ransom så med halvåpne øyne at Weston sto over ham. Han hadde ingen anelse om hvordan kroppen ville reagere, om den i det hele tatt ville reagere, hvis han plutselig prøvde å røre seg, men han skjønnte at han måtte ta sjansen. Nesten før Devine hadde lukket døren, kastet han seg med alle krefter mot beinet til Weston. Vitenskapsmannen falt forover over stolen, og Ransom slengte ham bort med en sviende kraftanstrengelse, reiste seg og styrtet ut i hallen. Han var svært svak og falt da han kom dit ut, men frykten drev ham, og på et par sekunder hadde han funnet utgangsdøren og strevde fortvilet med å trekke slåene fra. Han hadde mørket og skjelvingen i hendene mot seg. Før han hadde trukket fra den første slåen, hørtes støveltramp over det teppeløse gulvet bak ham. Noen grep ham om skuldrene og knærne. Han sparket og vred seg så svetten dryppet, og brølte så høyt han kunne fordi han hadde et svakt håp om at noen ville komme ham til unnsetning. På den måten forlenget han basketaket med en styrke han ikke hadde trodd han var i besittelse av. I ett herlig øyeblikk var døren åpen, han kjente den friske kveldsluften i ansiktet, han så stjernene og til og med sin egen ryggsekk som lå på trappen. Så fikk han et voldsomt slag i hodet. Bevisstheten forsvant, og det siste han husket, var sterke hender som grep ham og trakk ham inn i den mørke gangen igjen, og lyden av en dør som ble lukket.